

En vandring i bøn i ”Den stille uge”

En pilgrimsvandring kan være kort eller lang. Det bestemmer du selv. Det kan være en god idé at gå den samme rute flere dage i træk, fx mandag, tirsdag og onsdag her i den stille uge. igen. Når vi kender vejen godt, kan vi sænke farten og lade tankerne flyve eller samle sig i bøn.

”At bede er at række ud over sig selv. Det er at række ud mod Gud og det guddommelige, mod en virkelighed der er meget større end én selv. At bede er at trække himlen ned over sit liv så det bliver større, får mening og betydning.

Når vi beder og rækker ud, så ved vi aldrig hvad der kan ske. Bønnen kan give ord til vores spørgsmål. Måske får vi flyttet på vores livsperspektiv. Måske løser en gåde sig. Måske får den der beder, trøst og mod. Eller måske vokser taknemmeligheden over livet i bønne. Måske åbner bønnen ens øjne for noget, der før var tilsløret. Måske opdager vi at vi allerede har del i Guds virkelighed som hans skabning. At himlen går med hvor vi går: Den er allerede i vore fodsåler. I bønnen beder vi Gud lytte og handle og opdager at det gør han allerede mens vi taler.

At bede er at insistere på at Gud er den han er: altid nærværende og altid bevægende i alt menneskeligt liv. I arbejde, erotik, kamp uro, død, skønhed. I almindelighed.

(Kilde: Himlen i mine fodsåler. Bønnebog. Red. Jørgen Demant et. Al. Aros Forlag 2014)

Nedenstående finder du en bibellæsning og en bøn at gå på. Læs dem gerne, inden du begiver dig afsted, og vend tilbage til dem 2-3 gange undervejs. Læg mærke til, hvilke tanker om dit eget liv, de sætter i gang. Slut din vandring med at bede Fadervor, og slå evt. korsets tegn for dig.

Må din vej gå dig i møde,
og må vinden være din ven,
og må solen varme din kind,
og må regnen vande mildt din jord,
indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.

Onsdag -

Læsning:

Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot, til ypperstepræsterne og sagde: »Hvad vil I give mig for at forråde ham til jer?« De talte tredive sølvpenge op til ham. Og fra da af søgte han en lejlighed til at forråde ham.

Den første dag under de usyrede brøds fest kom disciplene hen til Jesus og spurgte: »Hvor vil du have, at vi skal forberede påskemåltidet til dig?« Han svarede: »Gå ind i byen til den og den, og sig til ham: Mesteren siger: Min time er nær; hos dig vil jeg holde påskemåltidet sammen med mine disciple.« Og disciplene gjorde, som Jesus havde pålagt dem, og forberedte påskemåltidet.

Da det blev aften, satte han sig til bords med de tolv. Og mens de spiste, sagde han: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig.« De blev meget bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham: »Det er vel ikke mig, Herre?« Han svarede dem: »Det er ham, som med hånden dyppede i fadet sammen med mig, der vil forråde mig. Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham, men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.« Judas, som forrådede ham, spurgte: »Det er vel ikke mig, Rabbi?« Han svarede ham: »Du sagde det selv.«

(Matthæusevangeliet kap. 26, vers 14-25)

Bøn:

Herre
jeg trænger til fred
til at forsvinde i hvile
til at drømme om engle
ligesom Jakob på en stenet grund

Du kender mine svigt
mine mønstre der plager mig
og ord der forfølger mig

Jeg beder dig, giv mig søvnen tilbage
Amen.

(Kilde: Himlen i mine fodsåler. Bønnebog. Red. Jørgen Demant et. Al. Aros Forlag 2014, s. 341)